

[Poulsgaard.]

vælgermøder, og kan de så overbevise os, så må de det. Men forældrene har krav på, når de sender deres børn de steder hen, at børnene så modtager en saglig og forsvarlig indlæring, der står for det, som flertallet af Danmarks befolkning ønsker — og det er, vi skal bevare det samfund, der er bygget op. Vi skal stadig væk forbedre det, men vi skal ikke tro, at alt nyt er godt, der kan også være noget, der er skidt. Der er somme tider grund til at stoppe op og tænke på, hvad det er, vi er ved at begå.

Dette høje ting har været besjælet af en reformiver. Alt skulle reformeres, hu hej, vilde dyr. Nu gælder det om, at vi tager en tænkepause og virkelig får tid til at overveje, hvad vi vil med Danmark, for vi vil alle sammen forhåbentlig et bedre Danmark.

Anden næstformand (*Erlendsson*):

Under hr. Poulsgaards indlæg er jeg blevet gjort opmærksom på, at ifølge folketingets forretningsorden må en taler ikke fjerne sig for langt fra emnet. Jeg vil hertil sige, at vi behandler 2 forespørgsler. Den ene angår skolen, og den anden angår samfundet, og jeg finder ikke, at der i hr. Poulsgaards indlæg har været noget, som jeg har kunnet rette kritik imod i den anførte retning.

Enggaard (V):

Debatten i dag er rejst fra hver sit hjørne i salen, fra socialistisk folkeparti og fra fremskridtspartiet. Ud fra diametralt modsatte opfattelser af temaet skal folketinget i dag drøfte, om der er fare for indoktrinering i det moderne samfund, og hvordan man sikrer demokrati, åndsfrihed og tolerance. Jeg skal tage begge forespørgsler under ét, fordi der naturligt er fælles træk i de temaer, som de vedrører.

Debattens yderpunkter, også som vi har erfaret dem allerede under debatten så langt som den er kommet i dag, fortæller klart, at der er en åbenbar risiko for, at man falder i den ene eller den anden grøft i denne diskussion. Nu godt en måned efter, at debatten er startet i offentligheden, må man glædeligvis konstatere, at den del af debatten blev på vejbanen. Jeg håber, at debatten i folketinget i dag ikke bidrager til at afspore den, men til at den kan blive i et frugtbart

spor, sådan at demokrati, åndsfrihed og tolerance kan fremmes som et resultat af diskussionen.

Det er ikke en debat, der kan gøres færdig på en måned. Det er en debat, der bør leve og til enhver tid skabe rimelige forhold for de vidt forskellige sider af samfundsproblemerne, som den vedrører. Men det var i skolen og omkring skolen, at denne debat rejste sig. Det er vel naturligt, fordi vi her har en situation, hvor de enkelte modtagere af et budskab eller en holdning ikke selv kan vælge. Vi får påvirkninger fra alle sider dagen lang. Mange af disse påvirkninger kan vi vælge selv, aviser og bøger køber vi eller låner vi efter lyst og smag, men vore børns undervisning og opdragelse i skolen er for langt de fleste en tillidssag, fordi den offentlige skole meddeler kundskaber og udvikler anlæg hos børnene.

Derfor nævnede også undervisningsministeren i sin tale netop folkeskolens formål. Skal det lykkes at realisere det, er der begribeligvis også ved dette en risiko for, at der i ny og næ slipper ensidighed ind i klassens hverdag. Men lad mig sige straks, at det er ikke en risiko, som er ny. Den har altid været der, fordi det er mennesker, der underviser, mennesker, der forhåbentlig har deres personlige opfattelse af mange ting i tilværelsen, politik, etik og værdinormer i livets mange spørgsmål.

Men der er et krav til objektivitet i undervisningen. Det må vi fastholde, skønt vi alle ved, hvor svært det er at realisere det i alle forhold. Men det tror jeg er i sin orden, så længe der er en redelig stræben efter at respektere, at børnene er forældrenes, og skolen hjælper forældrene med at nå de mål, som er sat for undervisningen. Det er ikke tilstrækkeligt at forlade sig på, at en eventuel ensidig påvirkning bliver opvejet af en anden lige så ensidig påvirkning i det lange løb. Det er vel ellers en filosofi, som i andre sider af meningsdannelsen — jeg tænker her på nyhedsformidlingen i massemedierne — en overgang var ved at vinde frem, hvor det undertiden har heddet sig, at objektivitet er umulig for den enkelte, der formidler et budskab. Derfor har vi vel oplevet usikkerheden omkring, hvad der var reportage, og hvad der var meningstilkendegivelse. Derfor har man undertiden forsøgt at lade være med at sondre imellem disse to ting,